Fontána živé vody

Dveře za mnou se tedy zavřely a já stojím ve světle. V nádherném jasném bílo-zlatém světle. Rozkoukávám se v tom novém světě a uvědomuji si propojení s mořem, pláží, rostlinami, prostě s celým okolním světem. A tohle je zajímavé – je tu kilometr prázdné pláže, kam oko dohlédne, tak proč si ti lidé, kteří sem přijdou, vždycky potřebují stoupnout ke mně? Najednou vnímám všechny své dary, které mám přinést světu, a cítím tu ohromnou hojnost, která se nachází uvnitř mě a začíná prýštit ven. Stává se ze mě něco jako fontána živé vody. Ta fontána je pevně ukotvená a stojí na svém místě. Rozhodně tedy za nikým, a už vůbec ne za kdekým, neběhá a nepřesvědčuje ho, aby se napil. Ráda však občerství toho, kdo přijde s úctou a láskou a zaslouží si, aby se napil z jejího vzácného pramene.